



UNIVERSITÄTS-  
BIBLIOTHEK  
PADERBORN

## **Opvs Theologicvm**

**Mauro, Silvestro**

**Romae, MDCLXXXVII**

Q. 35. Vtrum peccatum actuale, postquam physicè transijt, moraliter perseueret per aliquid ab ipso distinctum.

---

[urn:nbn:de:hbz:466:1-84131](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-84131)

pa mortalis: sed pœna æterna reddens hominem miserum non potest poni ad reordinandum peccatum veniale; ergo &c.

38. Ad 6. concedo maiorem, & nego minorem. Ad probationem distinguo maiorem: Deus minatur pœnam, vt culpam per charitatem odio habeamus tantum ex odio pœnæ, nego maiorem; vt culpam odio habeamus etiam ex odio pœnæ, concedo maiorem: & distinguo minorem; propter quod tantum vnumquodque tale, & illud magis, concedo minorem; propter quod, sed non tantum, nego minorem, & nego consequentiam. Deus minatur pœnam, vt ex charitate odio habeamus peccatum, non solum quia est culpa contemptiua Dei summæ dilecti, sed etiam quia trahit pœnam, qua Deus priuatur bono nostræ salutis, ex quo summè glorificatur: & quia magis Deo opponitur malum culpæ, quàm malum pœnæ, ideò Deus minatur pœnam, vt ex charitate ita odio habeamus peccatum propter malum culpæ, & malum pœnæ, vt magis odio habeamus propter malum culpæ, quàm propter malum pœnæ. Iam cum vnum amatur, vel odio habetur, non tantum propter aliud, sed etiam propter se, potest magis amari, vel odio haberi, quàm illud: ex gratia possum ego odisse damnationem etiam ne meus amicus doleat de mea damnatione, nec ex hoc sequitur, quod magis odio habeam dolorem amici, quàm meam damnationem: ergo neque ex eo, quod ex charitate odio habeamus culpam etiam ex odio pœnæ, sequitur, quod magis odio habeamus pœnam, quàm culpam.

39. Pro maiori explicatione malitiæ peccati mortalis, debet aduerti, quod in peccato mortali considerari potest triplex malitia. Prima, & primaria consistit in hoc, vt sit malum Dei. Dicitur autem peccatum esse malum Dei, primò quia includit offensam, & contemptum infinitæ bonitatis diuinæ: secundò quia licet non priuet Deum vilo bono intrinseco, tamen priuat illum multis bonis extrinsecis, puta debito amore, debita amicitia, & glorificatione. Secunda malitia peccati est, vt sit malum vniuersi. Est autem malum vniuersi, in quantum priuat vniuersum bono debiti ordinis. Sicut enim præcipuum bonum exercitus consistit in hoc, vt seruetur ordo præscriptus ab Imperatore ad hoc, vt exercitus benè se habeat, ideoque qui transgreditur talem ordinem, facit contra bonum exercitus; sic præcipuum bonum vniuersi consistit in hoc, vt seruetur ordo à Deo præscriptus, ad hoc, vt vniuersum benè se habeat, ideoque qui transgreditur diuina præcepta, facit contra bonum vniuersi. Tertia malitia peccati consistit in hoc, vt sit malum peccantis. Est autem malum peccantis, primò quia constituit peccantem malum, auersum à suo vltimo fine, & inimicum Dei; secundò quia meretur peccanti æternam miseriam, priuationem diuinæ amicitie, ac vitæ æternæ.

## TRACTATUS VI

De peccato habituali, tum personali, tum originali.

## QVAESTIO XXXV.

Vtrum peccatum actuale, postquam physicè transiit, moraliter perseueret per aliquid ab ipso distinctum.

1. **P**RIMO videtur non perseuerare moraliter. Alia enim actiones, postquam physicè transierunt, non perseuerant moraliter; ergo etiam actiones peccaminosæ, postquam physicè transierunt, non perseuerant moraliter.

2. Secundò videtur perseuerantia moralis peccati nihil addere distinctum realiter à peccato actuali præterito. Perseuerantia enim moralis peccati consistit in hoc, quod transiit actus peccati, qui peccauit, remaneat moraliter malus, Deo odibilis, & dignus pœna: sed qui peccauit, remanet moraliter malus Deo odibilis, & dignus pœna per hoc præteritum quod peccauit; ergo perseuerantia moralis peccati nihil addit supra peccatum præteritum seu supra hoc, quod est peccasse.

3. Respondeo, non solum fide constat, sed etiam lumine naturali est euidens, peccatum postquam physicè transiit, moraliter perseuerare. Probatur primò: nam perseuerantia moralis peccati consistit in hoc, quod qui peccauit etiam postquam desistit ab actu peccandi, remaneat peccator, malus, immundus, deformis, Deo odibilis, pœna dignus, perinde ac dum actu peccat; sed qui peccat, etiam postquam desistit ab actu peccandi, remanet malus, peccator, immundus, deformis, Deo odibilis, ac pœna dignus, perinde ac dum actu peccabat: ex. gr. qui commisit homicidium remanet homicida, & dignus pœna mortis ergo &c.

4. Probatur secundò: nam actiones, quibus homo se ipsum vulnerat, mutilat, occidit remanent moraliter, & æquiualeter etiam postquam physicè transierunt, ideoque qui se ipsum vulnerauit, mutilauit, vel occidit, etiam postquam ab illa actione cessauit, remanet vulneratus, mutilatus, mortuus; sed peccatum consistit in actionibus, quibus homo se ipsum facit malum, & lethaliter vulnerat, & occidit animam suam; ergo postquam quis cessauit à actionibus peccaminosis, remanet malus, peccator, & spiritualiter mortuus.

5. Dicendum secundò: perseuerantia moralis peccati addit aliquid realiter distinctum supra

supra peccatum præteritum, seu supra hoc, quod est peccasse.

6. Probatur; nam potest verificari, quod quis peccauerit, absque eo, quod verificetur, quod perseveret moraliter in peccato commisso: ex. gr. de Sancto Petro verificatur, quod negauerit Christum, & non verificatur, quod perseveret moraliter in peccato negandi Christum; sed si idem omnino esset peccasse, ac perseverare moraliter in peccato, non posset vnum verificari sine alio, & consequenter omnia peccata essent irremissibilia; ergo non est idem omnino peccasse, ac perseverare moraliter in peccato, ac proinde hoc, quod est perseverare moraliter in peccato, aliquid addit distinctum supra hoc, quod est, peccasse.

7. Addo, quod sicut perseverare moraliter in peccato personali addit aliquid supra hoc, quod est, peccasse personaliter, sic perseverare moraliter in peccato originali addit aliquid supra hoc, quod est, peccasse originaliter. Patet: nam de omnibus verificatur, quod in Adamo peccauimus, iuxta illud Apostoli ad Rom. 5, in quo omnes peccauerunt; sed de baptizatis non verificatur, quod perseverent in peccato originali, quod in Adamo commiserunt; ergo hoc, quod est, perseverare in peccato originali addit aliquid supra hoc, quod est peccasse in Adamo.

8. Ad 1. nego antecedens, & retorqueo argumentum. Nam sicut plures aliæ actiones postquam physicè transferunt, remanent moraliter, & æquivalenter in suo effectu, sic actiones peccaminosæ postquam physicè transferunt, remanent moraliter in aliquo suo effectu, quo homo constituitur malus, peccator, Deo odibilis &c.

9. Ad 2. concedo maiorem, & nego minorem. Nam qui peccauit est indifferens ad hoc, vt transacto peccato, remaneat moraliter malus, & peccator, eo quod non obtinuerit remissionem peccati, ac proinde hoc, quod est perseverare in peccato addit aliquid supra hoc, quod est peccasse.

### QVÆSTIO XXXVI.

*Virum peccatum habituale, tum personale, tum originale consistat formaliter in priuatione culpabili debitæ bonitatis, & aptitudinis ad vltimum finem.*

*S. Thom. 1.2. quæst. 86. art. 1. & 2.*

1. Videtur, quod non: primò quia peccatum habituale non consistit formaliter in eo, quod est pœna peccati actualis; sed priuatio debitæ aptitudinis ad finem vltimum est pœna peccati actualis: nam ideo Deus peccatorem priuat debitam bonitatem, & debitam aptitudinem ad suum vltimum finem, quia peccauit; ergo &c.

2. Secundò peccatum habituale non consistit in eo, quod est à Deo volitum; sed Deus

vult, vt qui peccauit, careat debita aptitudine ad suum vltimum finem; ergo &c.

3. Tertio peccata habitualia multiplicantur specie, & numero etiam in eodem subiecto: ex. gr. peccatum habituale furti differt specie à peccato habituali homicidij; sed priuationes bonitatis debitæ, & debitæ aptitudinis ad vltimum finem, non multiplicantur specie, neque numero in eodem subiecto; ergo &c. Probatur minor; nam posita vna priuatione alicuius formæ, non ponitur in eodem subiecto alia priuatio eiusdem formæ; ex. gr. posito, quod oculus sit cæcus vna cæcitate, & vna priuatione visus, non fit cæcus alia cæcitate, & alia priuatione visus; ergo posita in eodem homine vna priuatione debitæ bonitatis, & debitæ aptitudinis ad vltimum finem, non ponitur alia priuatio eiusdem debitæ bonitatis, & aptitudinis ad vltimum finem.

4. Quarto vnum peccatum habituale est peius alio, ex. gr. peccatum homicidij est maius peccato furti; sed vna priuatio eiusdem formæ non est peior alia; ergo non omnia peccata mortalia habitualia possunt consistere in priuatione eiusdem bonitatis, & aptitudinis ad vltimum finem.

5. Quintò si quodlibet peccatum mortale consisteret in priuatione debitæ aptitudinis ad finem, etiam peccatum originale, quod est mortale, consisteret in tali priuatione; sed hoc est falsum; ergo &c. Probatur minor: nam sequeretur, quod Deus, dum in generatione hominis creat animam rationalem, eamque infundit corpori, esset causa peccati originalis, in anima; quod est absurdum. Probatur sequela; nam Deus creat animam priuatam debita aptitudine ad finem; sed nulla alia causa potest assignari talis priuationis, nisi Deus, qui animam creat; ergo &c.

6. Sextò peccatum veniale habituale non consistit in priuatione debitæ aptitudinis ad finem siquidem peccatum veniale potest coniungi cum tali aptitudine; neque consistit in alia priuatione; ergo neque peccatum mortale habituale consistit formaliter in priuatione.

7. Septimò non potest explicari, vtrum hæc priuatio sit pura priuatio, an potius identificetur cum aliquo positiuo; ergo &c.

8. Respondeo, quod cum ostenderimus peccatum habituale mortale addere aliquid supra peccatum actuale, sequitur, vt explicemus, quid addat; & quia plures sunt sententiæ, primò explicabimus veram sententiam, deinde proponemus, & iudicium feremus de alijs opinionibus.

9. Dicendum igitur; peccatum mortale habituale tum personale, tum originale consistit formaliter in priuatione culpabili ex se perpetua debitæ bonitatis, & debitæ aptitudinis ad vltimum finem naturæ rationalis.

10. Probatur; nam peccatum mortale habituale consistit formaliter in eo, per quod peccatum mortale actuale, postquam physicè

Q

transijt,